

УДК 342.7

ORCID ID 0000-0002-4655-2869

DOI <https://doi.org/10.32703/2663-6352/2020-2-7-43-51>**Озель Віталіна Іванівна,**

кандидат юридичних наук, доцент кафедри
конституційного та адміністративного права
юридичного факультету

Інституту управління, технологій та права
Державного університету інфраструктури та технологій,
м. Київ, Україна

КОНСТИТУЦІЙНІСТЬ ОБМЕЖЕНЬ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ В УМОВАХ КАРАНТИНУ

Анотація. У статті проаналізовано запроваджені в Україні карантинні заходи у зв'язку з поширенням коронавірусної інфекції. Розглянуто процедуру введення карантину та запроваджені обмеження прав і свобод людини через призму їх відповідності Конституції та законам України.

Ключові слова: Конституція України, права людини, обмеження прав і свобод, карантин, пандемія, надзвичайний стан.

Annotation. The introduced quarantine measures in Ukraine because of coronavirus infection spreading are analyzed in the article. The procedure of quarantine introducing and restrictions of rights and freedoms are examined in its accordance with Constitution and laws of Ukraine.

In 2020 the world faced with the problem of overcoming the pandemic of coronavirus COVID-19. Ukraine did not leave aside. The introduced measures of Ukrainian Government concerning prevention and counteraction of virus spreading caused a great number of disputes in community. The most questions arose concerning the introduced restrictions of rights and freedoms of physical and juridical persons and established new obligations.

The reason for taking up quarantine measures in Ukraine was the decision of World Health Organization taken on March, 11th, 2020 about coronavirus pandemic. The state of emergency was not introduced in Ukraine. The Ukrainian authorities took the decision only to proclaim the regime of emergency and introduce the quarantine. According to the regulations of the Cabinet of Ministries of Ukraine dd. 11.03.2020 № 211, dd. 20.05.2020 № 392, dd 22.07.2020 № 641 the restrictions of constitutional human rights and freedoms, the restrictions of juridical persons rights were introduced and the new obligations were established. The new sanctions concerning bringing a person to an administrative and criminal account because of quarantine rules violation were imposed on the law level.

It is emphasized in the article on the legal difference between the state of emergency and the regime of emergency, which was introduced by the Ukrainian Government. These two legal regimes have different constitutional status: opposite to the state of emergency the regime of emergency is not determined in the Constitution of Ukraine as one that can be accompanied by the restrictions of human rights and

freedoms! The attention was also focused on the fact that the reason for introducing of the regime of emergency was epidemic but not pandemic as was defined by WHO.

At the first view, the Government acted in accordance with its competence, but in fact exceeded its authority. According to the decision of the Constitutional Court of Ukraine dd. 28.08.2020 № 10-p/2020 the restrictions of constitutional human and citizen rights and freedoms can be introduced only by means of law – the document approved by Verhovna Rada of Ukraine only in cases determined by the Constitution of Ukraine.

The article has the arguments of nonobservance of the procedure of quarantine introducing by the Government.

Key words: Constitution of Ukraine, human rights and freedoms, restrictions of rights and freedoms, quarantine, pandemic, state of emergency.

Актуальність дослідження обумовлена тим, що в 2020 році весь світ зіткнувся з проблемою організації суспільних відносин у публічно-приватній сфері у нових умовах – пандемії коронавірусу COVID-19. У березні 2020 року на світовому рівні були застосовані безпрецедентні обмежувальні заходи щодо свободи пересування осіб, обмежено соціальні контакти, встановлено жорсткі карантинні заходи, такі як закриття кордонів та припинення транспортного сполучення, включаючи внутрішньодержавні регіональні пасажирські перевезення та місцевий громадський транспорт. Було закрито міжнародне пасажирське авіаполучення. Пізніше світ почав поступово переходити до значних послаблень, перерахованих вище обмежень, але досі зберігаються помірні карантинні заходи, такі як: обов'язкове застосування засобів індивідуального захисту (масок), дезінфекція приміщень та рук, соціальна дистанція, за необхідності - дистанційна робота та навчання тощо.

Запроваджені заходи, звісно, є доцільними з огляду на мету їх встановлення – захист життя і здоров'я населення. Водночас будь-які обмеження прав і свобод людини і громадянина повинні мати під собою конституційні підстави, як щодо процедури їх введення, так і стосовно обсягу обмежень.

Не оминула пандемія й Україну. Застосовані Урядом України заходи щодо запобігання та протидії поширенню вірусу викликали широкі суперечності у суспільстві. Найбільше питань викликають запроваджені обмеження прав і свобод фізичних та юридичних осіб та встановлені нові обов'язки без застосування особливого режиму надзвичайного стану. Тому підпадають під сумнів питання законності самої процедури встановлення карантину. А також, чи не було порушено припис статті 64 Конституції України? Чи було дотримано принцип рівності встановлений статтею 24 Конституції України?

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання конституційності обмежень прав і свобод людини і громадянина багаторазова знаходили своє відображення у наукових дослідженнях О. Андрієвської, Ю. Бисаги, В. Головченка, І. Дахової, Ю. Ірхи, П. Рабіновича, Т. Слінько, Ю. Тодики, С. Шевчука, Ю. Фігель та ін.. Проте особливості застосування механізму обмеження прав і свобод людини в умовах пандемії ще не знайшли достатнього обґрунтування в наукових роботах.

Метою статті є розгляд нормативного підґрунтя карантинних заходів, введених в Україні, аналіз їх юридичної обґрунтованості та правомірність через призму конституційності, та встановлення на основі норм чинного законодавства належної процедур введення обмежень прав і свобод людини.

Виклад основного матеріалу. Перш ніж перейти до конкретного огляду карантинного режиму на території України та аналізу процедури його введення, що супроводжується встановленням тимчасових обмежень прав фізичних і юридичних осіб та додаткових обов'язків, вважаємо за потрібне звернути увагу на приписи та рекомендації міжнародних організацій, що були винесені у зв'язку з COVID-19. Це є важливим, з огляду на те, що поштовхом до прийняття карантинних заходів в Україні стало проголошене 11 березня 2020 року рішення Всесвітньої організації охорони здоров'я (далі – ВООЗ) про пандемію коронавірусу.

Моніторингова місія ООН із прав людини в Україні висвітлила ключові принципи, яких необхідно дотримуватися під час розробки і здійснення заходів реагування на пандемію COVID-19 у документі «Права людини у період пандемії COVID-19. Керівна записка». У Керівній записці наголошено на тому, що «будь-які заходи реагування на пандемію COVID-19 повинні бути пропорційними, необхідними та недискримінаційними»[1].

14 квітня 2020 р. ООН були оприлюднені 10 фундаментальних принципів, на яких уряди повинні будувати свої рішення щодо запровадження тих чи інших обмежень: 1) впроваджені заходи мають відповідати зобов'язанням держави у сфері захисту прав людини; 2) запровадження надзвичайного стану чи оголошення надзвичайної ситуації не має використовуватися для обмеження прав людини, зокрема для придушення права на мирне зібрання; 3) базові демократичні процедури, такі як вибори, не можуть бути відкладені безстроково, уряди повинні вживати всіх зусиль для проведення виборів у визначенні терміни; 4) громадянське суспільство повинно мати можливість брати участь у виробленні політики впровадження спеціальних заходів чи обмежень; 5) уряди зобов'язані забезпечувати право на мирне зібрання та асоціацію у вебпросторі; 6) права працівників на захист власних трудових прав, зокрема право на страйк та право на об'єднання в професійні спілки та/чи асоціації, повинні бути гарантовані; 7) право на свободу висловлювання має бути забезпечене, зокрема, ухвалення законів та підзаконних актів, які передбачають переслідування за “поширення неправдивої інформації про кризу”, варто уникати; 8) міжнародні організації та платформи, зокрема ООН та її структури, повинні забезпечити участь громадянського суспільства в комунікації та ухваленні рішень, що стосуються викликів, спричинених загрозою здоров'ю населення; 9) уряди повинні розглянути можливість полегшення законодавства, що обмежує можливість неурядових організацій отримувати фінансування з-за кордону; 10) уряди повинні відповісти на заклики громадянського суспільства та не використовувати боротьби з поширенням та наслідками пандемії задля ігнорування цих закликів. [2] Тобто будь-які заходи, які приймають вищі органи влади в державі (що зіткнулася з вірусом COVID-19) щодо протидії та подолання пандемії коронавірусу повинні бути законними та базуватися на принципах демократії, запроваджуватися з урахуванням ситуації,

в межах доцільної необхідності та мінімальної достатності обмежень прав і свобод людини.

Конституція України як основний закон, що має найвищу юридичну силу та містить норми прямої дії, гарантує права і свободи людини і громадянина встановлюючи, що «права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними» (ст. 21) та «при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод» (ч.3 ст. 22). Крім того Конституція України у статті 64 регламентує неможливість обмеження конституційних права і свободи людини і громадянина, крім випадків, передбачених Конституцією України - в умовах воєнного або надзвичайного стану. На час дії цих особливих станів можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень. Водночас, ч. 2 ст. 64 Конституції України містить заборону обмежувати права і свободи, передбачені статтями 24, 25, 27, 28, 29, 40, 47, 51, 52, 55-63 Конституції .

У ситуації, яка підлягає аналізу у нашій статті, вважаємо за необхідне звернути нашу увагу, у першу чергу, на конституційний режим надзвичайного стану. Надзвичайний стан має визначений Законом України від 16.03.2000 р. № 1550-III «Про правовий режим надзвичайного стану» спеціальний порядок введення. Зокрема однією з передумов введення надзвичайного стану може бути виникнення пандемії (п.1 ч.2 ст. 4 Закону України «Про правовий режим надзвичайного стану»). За Законом надзвичайний стан в Україні або в окремих її місцевостях вводиться Указом Президента України, який підлягає затвердженню Верховною Радою України протягом двох днів з моменту звернення Президента України (ч. 1 ст. 5).

Слід зазначити, що режим надзвичайного стану в Україні не був запроваджений. Вищими органами державної влади України було прийняте рішення обмежитись проголошенням режиму надзвичайної ситуації та запровадженням карантину. Та чи було таке рішення конституційним? Пропонуємо детально розглянути це питання.

На відміну від України, ряд зарубіжних країн визнали прийнятним шлях боротьби з пандемією шляхом значних обмежень прав і свобод людини із застосуванням інституту запровадження надзвичайного стану. Наприклад, Чехія вдалася до надзвичайного стану двічі (з 12 березня до 17 травня 2020 року та з 05 жовтня 2020 року був повторно оголошений надзвичайний стан початково на 30 днів); так само і Словаччина (з 16 березня по 17 червня 2020 р. та з 1 жовтня 2020 року відразу на 45 днів); в Іспанії надзвичайний стан тривав з середини березня до 21 червня 2020 року; Уряд Італії розглядає можливість продовжити надзвичайний стан, запроваджений через пандемію коронавірусу, до 31 січня 2021 року; також надзвичайний стан був введений у Португалії, Франції, Вірменії, Таїланді, Японії тощо.

Карантинні заходи в Україні були введені Постановою Кабінету Міністрів України від 11 березня 2020 р. № 211 «Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2» (далі – постанова №211) та продовжені Постановою Кабінету Міністрів України від 20 травня 2020 р. № 392 «Про встановлення карантину з

метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2» (далі – постанова №392). Нові правила «адаптивного» карантину були запроваджені Постановою Кабінету Міністрів України від 22 липня 2020 р. № 641 «Про встановлення карантину та запровадження посилених протиепідемічних заходів на території із значним поширенням гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2» (далі – постанова № 641). Рішенням Уряду від 26 серпня 2020 року карантин було продовжено до 31 жовтня 2020 року [3].

Перший етап карантину, що розпочався 12 березня 2020 року та тривав до 24 травня 2020 року, позначився найбільш масштабними та жорсткими обмеженнями прав і свобод фізичних та юридичних осіб. Постановою № 211 було заборонено відвідування закладів освіти її здобувачами (обмежено право на освіту – ст. 53⁹); заборонено проведення всіх масових заходів (обмежено право на мирні зібрання – ст. 39); обмежено роботу контрольно-пропускних пунктів (обмежено право на свободу пересування – ст. 33); встановлено примусове поміщення певних категорій громадян в обсервації (обмежено право особи на свободу та особисту недоторканість – ст. 29); заборонено проведення релігійних заходів (обмежено право на свободу віросповідання – ст. 35); тимчасово припинено проведення планових заходів з госпіталізації та планових операцій, крім термінових та невідкладних (обмеження права доступу до медичної допомоги – ст. 49); припинено роботу торгівельно-розважальних центрів, закладів громадського харчування, транспорту (обмежено право на підприємницьку діяльність та право на працю – ст. 42, 43); заборонено переміщення групою осіб у кількості більше ніж дві особи, заборонено перебувати на вулицях без документів, що посвідчують особу, підтверджують громадянство чи її спеціальний статус, а також перебувати у громадських місцях без засобів особистого захисту – без маски (обмежено права на повагу до гідності – ст. 28) тощо.

Великий суспільний резонанс викликали закріплені Постановами №211 та 392 норми щодо обов'язкової самоізоляції осіб старше 60 років, яким було заборонено вільно виходити на вулицю, спілкуватися з іншими особами, окрім тих, з якими вони спільно проживають тощо. Така заборона, на наш погляд, містить ознаки дискримінації за віковою ознакою та порушують норму ст. 24 Конституції України, яка гарантує рівність прав громадян, а також обмежує свободу пересування (ст. 33).

Постановою № 641 запроваджено поділ території України на чотири зони («зелену», «жовту», «помаранчеву» та «червону») в залежності від рівня епідемічної небезпеки поширення COVID-19. На всій території України зберігаються загальні обмеження щодо: 1) перебування в громадських місцях без вдягнутих засобів індивідуального захисту, зокрема респіраторів або захисних масок; 2) перебування на вулицях без документів, що посвідчують особу; 3) самовільно залишати місця самоізоляції, обсервації; 4) перетин

⁹ Тут і далі йдеться щодо обмежень конституційних прав і свобод людини та вказані номери статей Конституції України. Жирним шрифтом виділені статті Конституції України, які містять права і свободи, що не підлягають обмеженню згідно з приписом ст. 64 Конституції України.

державного кордону України та перетин контрольних пунктів в'їзду на тимчасово окуповані території у Донецькій та Луганській областях, Автономної Республіки Крим та м. Севастополя без полісу страхування, що покриває витрати, пов'язані з лікуванням COVID-19 та обсервацією. Найбільш широкий перелік обмежень встановлений для адміністративно-територіальних одиниць «червоної» зони, який у тому числі включає перелічені вище обмеження, що початково були закріплені постановою № 211. До Постанови № 641 були внесені зміни від 27.08.2020 р., якими Уряд поновив обмеження щодо в'їзду іноземців на територію України [4].

Крім означених заборон та обмежень було запроваджено нові санкції щодо притягнення осіб до відповідальності за порушення карантинних заходів. Закон України від 17.03.2020 р. № 530-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України, спрямованих на запобігання виникненню і поширенню коронавірусної хвороби (COVID-19)» встановив адміністративну відповідальність за порушення правил щодо карантину людей. Санкція ст. 44-3 КУпАП передбачає накладення штрафу у розмірі від однієї до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, тобто від 17 000 до 34 000 гривень; а для посадових осіб – від двох до десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (від 34 000 до 170 000 гривень). Також були внесені зміни до ст. 325 Кримінального кодексу України, що передбачає відповідальність за порушення санітарних правил і норм щодо запобігання інфекційним хворобам, з встановленням максимальної санкції за цей склад злочину - позбавлення волі на строк від п'яти до восьми років. Таким чином, держава встановила нові правила суспільного життя з великою кількістю заборон та обмежень та передбачила засоби впливу на суспільство шляхом примусу.

Уряд приймав вищезазначені постанови керуючись ст. 29 Закону України від 06.04.2000 р. № 1645-III «Про захист населення від інфекційних хвороб». У законі визначена компетенція Уряду встановлювати та відмінити карантин. В ч. 3 ст. 29 закону визначаються загальні правила карантину, у тому числі надаються повноваження Кабінету Міністрів України встановлювати тимчасові обмеження прав фізичних і юридичних осіб та додаткові обов'язки.

Поряд із запровадженням карантинних обмежень Уряд здійснив встановлення режиму надзвичайної ситуації, яке відбувалося поступово: спочатку у деяких регіонах України та у м. Києві (Розпорядження Кабінету міністрів України від 16 березня 2020 р. № 320-р; від 20 березня 2020 р. № 324-р; від 23 березня 2020 р. № 333-р тощо); а згодом - оголошення надзвичайної ситуації природного характеру державного рівня (Розпорядження Кабінету міністрів України від 25 березня 2020 р. № 338-р.). Режим надзвичайної ситуації кожного разу встановлювався терміном на один місяць.

На перший погляд Уряд діяв у межах власної компетенції. Проте, фактично було допущено низку порушень. По-перше, необхідно наголосити на зовсім різній правовій природі надзвичайного стану та надзвичайної ситуації (оголошення якої здійснив Уряд України). Ці два правові режими мають різний конституційний статус: на відміну від режиму надзвичайного стану, режим надзвичайної ситуації не визначений Конституцією України, як такий, що може супроводжуватись обмеженням прав і свобод людини! Також зауважимо, що

однією з підстав введення режиму надзвичайної ситуації є епідемія (п. 8, 24 ч. 1 ст. 2 Кодексу цивільного захисту України від 02.10.2012 № 5403-VI), а не пандемія (як це було визначено ВВОЗ).

Окрему увагу необхідно приділити питанню недодержання Урядом процедури введення карантину, передбаченої ч. 2 ст. 29 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб». Норма закону містить припис: «Питання про встановлення карантину порушує перед Кабінетом Міністрів України центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, за поданням головного державного санітарного лікаря України». Головний державний санітарний лікар був призначений Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 11 березня 2020 р. № 229-р (у день прийняття постанови №211), і фактично не міг зробити подання, що і підтверджувало Міністерство охорони здоров'я України у своєму листі [5].

Повноваження головного державного санітарного лікаря визначені ст. 40 Закону України від 24.02.1994 № 4004-XII «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення». Особливо необхідно звернути увагу на положення п. й ч. 1 ст. 40 : «Головний державний санітарний лікар України: ... й) у разі введення в Україні чи в окремих її місцевостях режиму надзвичайного стану вносить центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, обґрунтоване подання для прийняття рішення щодо звернення до Кабінету Міністрів України з пропозицією про встановлення карантину. У поданні зазначаються: період і межі території встановлення карантину; перелік проведення необхідних профілактичних, протиепідемічних та інших заходів, які можуть бути проведені у зв'язку з введенням режиму надзвичайного стану і встановленням карантину, виконавці цих заходів; вичерпні тимчасові обмеження прав фізичних і юридичних осіб, додаткові обов'язки, що покладаються на них».

На сумнівний характер запроваджених урядом рішень, як за процедурою їх прийняття, так і щодо наповнення їх матеріальним змістом, звернув увагу Верховний Суд України, здійснивши конституційне подання. Конституційним Судом України було ухвалене Рішення від 28 серпня 2020 року № 10-р/2020 у справі за конституційним поданням Верховного Суду щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень постанови Кабінету Міністрів України „Про встановлення карантину з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої корона вірусом SARS-CoV-2, та етапів послаблення протиепідемічних заходів“...“. Оскаржувані положення Постанови № 392 під час конституційного провадження були скасовані рішенням Уряду, тому Конституційний Суд змушений був закрити конституційне провадження у справі (з вказаного епізоду). Проте важливим є те, що у зазначеному рішенні Конституційний Суд України наголошує: «обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина є можливим у випадках, визначених Конституцією України. Таке обмеження може встановлюватися виключно законом – актом, ухваленим Верховною Радою України як єдиним органом законодавчої влади в Україні. Встановлення такого обмеження підзаконним актом суперечить статтям 1, 3, 6, 8, 19, 64 Конституції України».

Висновки. Таким чином, на наш погляд, ясною і чіткою є встановлена Конституцією України та Законами України процедура введення карантину з можливістю запровадження заходів щодо обмеження прав і свобод людини. Така процедура складається з ряду етапів:

1) Указ Президента України про введення надзвичайного стану, у якому обов'язково вказується перелік і межі надзвичайних заходів, вичерпний перелік конституційних прав і свобод людини і громадянина, які тимчасово обмежуються у зв'язку з введенням надзвичайного стану, а також перелік тимчасових обмежень прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень (п. 4 ч. 1 ст. 6 Закону України «Про правовий режим надзвичайного стану»). Указ Президента України підлягає затвердженню Верховною Радою України протягом двох днів з моменту звернення Президента України (ч. 1 ст. 5 Закону України «Про правовий режим надзвичайного стану»). Підстава для введення надзвичайного стану – проголошена ВООЗ пандемія коронавірусу, що також відповідає умовам введення надзвичайного стану (п. 1 ч. 2 ст. 4 Закону України «Про правовий режим надзвичайного стану»);

2) обгрунтоване подання головного державного санітарного лікаря до Міністерства охорони здоров'я, що вноситься для прийняття рішення щодо звернення до Кабінету Міністрів України з пропозицією про встановлення карантину;

3) встановлення карантину постановою Кабінету Міністрів України, де міститься вичерпний перелік конституційних прав і свобод людини і громадянина, які тимчасово обмежуються у зв'язку з введенням надзвичайного стану, а також перелік тимчасових обмежень прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень (у чіткій відповідності з переліком, визначеним Указом Президента України та затвердженим Верховною Радою України).

З огляду на вищевикладений матеріал, очевидно стає неконституційність рішень Уряду. На нашу думку, введенню будь-яких правил карантину, що супроводжуються обмеженням прав і свобод, повинна була передувати конституційна процедура введення надзвичайного стану. Але Постанова Кабінету Міністрів № 641 є чинною (постанова № 211 була скасована рішенням Уряду; також були виключені пункти постанови № 392), а Конституція України покладає обов'язок дотримуватись вимог законодавства. Тому остаточну крапку в означеній ситуації може поставити виключно Конституційний Суд України.

Література:

1. Права людини у період пандемії COVID-19. Керівна записка. // URL:[http://www.un.org.ua/images/documents/4850/ОНCHR%20on%20COVID%20and%20human%20rights%20\(25%20March%202020\)%20UA.pdf](http://www.un.org.ua/images/documents/4850/ОНCHR%20on%20COVID%20and%20human%20rights%20(25%20March%202020)%20UA.pdf)
2. “States responses to Covid 19 threat should not halt freedoms of assembly and association” – UN expert on the rights to freedoms of peaceful assembly and of association, Mr. Clément Voule // URL : <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=25788&LangID=E>

3. Уряд продовжив адаптивний карантин до 31 жовтня // URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/uryad-podovzhiv-adaptivnij-karantin-do-31-zhovtnya>
4. Уряд уточнив категорії іноземців, які зможуть в'їжджати в Україну в період обмежень // URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/uryad-utochniv-kategoriyi-inozemciv-yaki-zmozhut-vyizhdzhati-v-ukrayinu-v-period-obmezhen>
5. Карантин в Україні ввели з порушеннями – екснардеп // Українська правда. 14 квітня 2020 // URL: <https://www.pravda.com.ua/news/2020/04/14/7247914/>